

[Lilli Gyldenkilde]

De skal jo i gang, disse unge mennesker, som jeg snakker om i denne forbindelse.

Når det gælder almindelige unge mennesker, er der et helt andet problem, nemlig at vi ikke kan få sat gang i hjulene på den måde, som vi har brug for i dette land, så vi kan få skabt arbejdspladser og lære- og praktikpladser. Men når det gælder den meget svage gruppe, udnytter kommunerne ikke deres muligheder, fordi de ikke har pengene til det. Det er det, der er problemet her i dag i denne debat.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg synes, det var en meget flot forargelse, hr. Poul Nødgaard gav udtryk for på de 800 unge menneskers vegne, og jeg er selvfølgelig også sikker på, at den er velment, så klart som den blev udtrykt.

Jeg vil godt på den baggrund helt stilfærdigt spørge hr. Poul Nødgaard, om det kan være tilfredsstillende for hr. Poul Nødgaard, at det tilbud, som regeringen lægger frem i forhold til de unge, er, at de skal vente 12 måneder på at få et tilbud, der svarer til 5 måneders arbejde, måske på deltid, måske op til 30 timer om ugen.

Er det et helt tilfredsstillende tilbud at give den ungdomsgruppe, som hr. Poul Nødgaard talte så varmt om? Ville det ikke være mere perspektivrigt at sige, at de faktisk kun skal være bistandsklienter en meget kort periode, og at de skal have et arbejde og et uddannelses tilbud, måske i kombination, der svarer til en fuldtidsarbejdsuge på 37 timer, ligesom vi andre har – ja, vi folketingsmedlemmer har ikke en 37 timers arbejdsuge – men ligesom alle andre mennesker på arbejdsmarkedet?

Jeg vil godt høre, hvad hr. Poul Nødgaard mener, for jeg synes faktisk, det lød ganske flot og godt. Hvad er hr. Poul Nødgaards indgang til det i forhold til kvaliteten og den kommunale forpligtelse og også den økonomi, der jo er nødvendig, så kommunerne kan leve op til den kommunale forpligtelse, der kan give disse unge mennesker et ordentligt og fornuftigt tilbud?

Poul Nødgaard (FP):

Økonomisk set ser det ret så skidt ud med økonomien i mange kommuner og amter. Årsagerne kan være mange. Den med, at indtægtsgrundlaget ikke stiger så meget som forventet, er kun en del af forklaringen på problemerne.

Lad os begynde helt forfra med dengang, hvor Danmark i 1970 indførte kildeskatten, storkommunerne og storamterne. Nu skulle man pludselig hvert år til at skønne over borgernes forventede indtægter, og de blev næsten altid sat for lavt med det resultat, at der hvert år, når skatteåret blev gjort op, kom betragtelige efterbetalinger af skat til amterne og kommunerne, de såkaldte novemberafregninger, sådan som de også hedder den dag i dag.

Det gik fint, det gik nærmest usædvanlig fint. De kommunale kasser på det nærmeste bugnede af penge, og kun få kommuner havde visioner om at sætte skatterne ned. I stedet begyndte man at bruge løs af millionerne, der ofte blev investeret i prestigeagtige projekter, hvor storkommunerne ikke ville stå tilbage for hinanden.

De mange projekter, der blev gennemført, medførte også en driftsudgift, en udgift, der hviler over det offentlige i al evighed.

Men for få år siden vendte bøtten, og de før omtalte novemberafregninger blev pludselig til minusser for kommunerne, og i den stund, hvor jeg holder denne tale, er jeg vidende om, at rigtig mange kommuner har svære kvaler med økonomien.

I realiteten befinder mange kommuner sig i en situation, hvor man kan diskutere forsvarligheden i, at de fortsat står med den daglige ledelse. Kasserne er nemlig flere steder gabende tomme, og i flere kommuner bruger man i virkeligheden af den del af kassebeholdningen, der vedrører kloakfonde osv. Hvad gik galt? For mig er der ikke tvivl om, at for mange kommuner ikke har villet se realiteterne i øjnene i tide. Der skulle have været bremset op længe før, og når dette ikke er sket, skal det i nogle tilfælde ses i sammenhæng med, at kommunerne har givet efter over for pressionsgrupperes umådelig høje krav til den offentlige sektor.

Forleden var der her i Tinget en debat om de ældres vilkår. Her må jeg sige, at det ikke er denne samfundsgruppe, der har ødelagt den offentlige økonomi; snarere tværtimod har vore ældre medborgere blot fundet sig i det, som de blev budt. Derfor er det glædeligt, at kommunerne nu får en påmindelse om, at de skal være sig deres ansvar over for vores ældre medborgere bevidst, hvor blot nogle få timers ekstra hjemmehjælp er det, som i mange tilfælde får tingene til at glide.